Lietas Nr. A420229314
Lietas arhīva Nr. A42-02293-14

ADMINISTRATĪVĀ RAJONA TIESA
LIEPĀJAS TIESU NAMS

S P R I E D U
LATVIJAS TAUTAS VĀRDĀ

Liepājā 2014. gada 6. oktobrī

Administratīvā rajona tiesa
šādā sastāvā: tiesnese Kristīne Brokane,
piedaloties tulkam Solveigai Judinai,

piedaloties pieteicējai /pers. D/ un viņas pārstāvei /pers. E/,
atbildētājas – Liepājas pilsētas pašvaldības pusē pieaicinātās iestādes – Liepājas pilsētas Būvvaldes pārstāvei /pers. F/,

atklātās tiesas sēdēs izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc /pers. D/ pieteikuma par Liepājas pilsētas Būvvaldes vadītājas 2014. gada 22. janvāra lēmuma Nr. 37 „Par 2013. gada 3. jūlija Pārbaudes atzinuma Nr. 261/13 apstrīdēšanu" atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] Liepājas pilsētas pašvaldības iestādes „Liepājas pilsētas būvvalde" (turpmāk – Būvvalde) Būvinspekcija 2013. gada 3. jūlijā, pārbaudot būvobjektu /adrese/, konstatēja, ka būvobjektā tiek veikti būvdarbi, kas neatbilst akceptētajam būvprojektam, par ko sastādīts 2013. gada 3. jūlija Pārbaudes atzinums Nr. 261/13 (turpmāk – Atzinums). Atzinumā, pamatojoties uz Būvniecības likuma 30. panta ceturto daļu, pieteicējai /pers. D/ uzdots pārtraukt būvdarbus līdz pašvaldības lēmuma pieņemšanai *(lietas 18. lapa)*.

2013. gada 17. jūlijā Būvvaldē saņemts pieteicējas 2013. gada 16. jūlija iesniegums, kurā saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 74. panta otro daļu paziņotas šaubas par Atzinuma spēkā esamību *(lietas 23. lapa)*.

Būvvalde 2013. gada 26. jūlija lēmumā Nr. 290197/1.-6./288888 uzskatījusi šaubas par nepamatotām, ko paziņojusi pieteicējai, attiecīgi pagarinot Atzinuma apstrīdēšanas termiņu *(lietas 24. lapa)*.

Nepiekrītot Atzinumam, pieteicēja to apstrīdēja augstākā iestādē *(lietas 29. lapa)*.

Ar Būvvaldes vadītājas 2014. gada 22. janvāra lēmumu Nr. 37 „Par 2013. gada 3.jūlija Pārbaudes atzinuma Nr. 261/13 apstrīdēšanu" (turpmāk – Lēmums) nolemts sākotnējo lēmumu atstāt negrozītu *(lietas 14.-17. lapa)*.

Lēmums pamatots ar to, ka veikta patvaļīga būvniecība, jo būvdarbi neatbilst akceptētajam būvprojektam.

[2] 2014. gada 28. februārī Administratīvajā rajona tiesā saņemts pieteicējas pieteikums par Lēmuma atcelšanu.

Pieteicēja nepiekrīt, ka būvobjektā veiktie būvdarbi ir kvalificējami kā patvaļīga būvniecība, pamatojoties uz turpmāk minētajiem argumentiem.

[2.1] Būvvaldes darbinieki veica būvobjekta pārbaudi, atrodoties ārpus nožogotās teritorijas, t.i., neiekļūstot būvobjekta teritorijā. Līdz ar to Atzinums sastādīts, pamatojoties uz pārbaudes veicēju subjektīviem pieņēmumiem, jo teritorijas žogs pārsniedz cilvēka augumu un nav iespējams pārskatīt būvobjekta teritoriju, izņemot to daļu, kas pārsniedz žoga augstumu. Turklāt 2013. gada 9. septembra vēstulē Nr. 293038/1-6/288888 iestāde apliecina, ka pirms Atzinuma izdošanas būvobjekta teritorijā neviens no iestādes darbiniekiem nav bijis.

[2.2] Būvvalde nav ņēmusi vērā Atzinumā konstatēto, proti, ka ir saglabājušās nojaucamā šķūņa konstrukcijas un jumta segums, kā arī pārbaudes laikā teritorijā būvdarbi netiek veikti.

[2.3] Pārbaudes veicēji ir pieņēmuši, ka uzbūvēts vieglbetona bloku mūris vietā, kur atrodas nojaucamais šķūnis, un, iespējams, tiek būvēta palīgēka, taču veiktās fotofiksācijas šādu faktu neapstiprina un nepierāda.

[2.4] Būvmateriālu izvietošana būvobjektā nav uzskatāma par patvaļīgu būvniecību, turklāt neviens normatīvais akts neliedz to darīt, kā arī nenoteic šādu darbību saskaņot vai pieprasīt atļauju. No fotofiksācijām nav redzams, ka vieglbetona bloku krāvums pāris rindās būtu cieši saistīts ar zemi tādā nozīmē, ka varētu secināt par būvdarbu veikšanu un jaunas būves būvēšanu. Apstāklis, ka teritorijā, kur tostarp atrodas arī dzīvojamā māja, tiek izvietoti savstarpēji savienoti vai nesavienoti būvmateriāli, nepierāda faktu par būvdarbu veikšanu.

[2.5] Atzinumā ietvertie secinājumi ir pretrunīgi, proti, tiek konstatēts, ka šķūnis pastāv (nav nojaukts), tai pašā laikā secinot, ka šī šķūņa vietā tiek būvēta jauna palīgēka.

[2.6] Atbildētāja nepamatoti pagarināja termiņu apstrīdēšanas iesnieguma par Atzinumu izskatīšanai. Pieteicējai nav pienākums nodrošināt iestādi ar pierādījumiem, lai varētu pamatot pieteicējai nelabvēlīgu administratīvo aktu (Atzinumu). Iestādei bija jāpārbauda fakti un faktiskie apstākļi pirms Atzinuma izdošanas, nevis pēc tā izdošanas.

[2.7] Lēmums satur atsauci uz dokumentu, t.i., 2013. gada 23. augusta Pārbaudes atzinumu Nr.323/13, kura saturs pieteicējai nav zināms un nav ticis izsniegts. Pieteicēja uzskata, ka minētais dokuments ir viltots, proti, sastādīts ar atpakaļejošu datumu, lai varētu pamatot Atzinumu un Lēmumu. Līdz ar to 2013. gada 23. augusta Pārbaudes atzinums Nr. 323/13 nav izmantojams kā pierādījums izskatāmajā lietā.

[2.8] Pieteicēja nepiekrīt, ka viņas rīcības dēļ Būvvaldes darbiniekiem bija liegta iespēja apsekot Būvobjekta teritoriju. Tāpat pieteicēja nav ne apstiprinājusi, ne noliegusi par būvdarbu veikšanu pēc Atzinuma sastādīšanas, jo pieteicējai netika jautāts šāds viedoklis.

[2.9] Būvvalde, neievērojot Fizisko personu datu aizsardzības likumu un pacienta tiesības, prettiesiskā ceļā ir ieguvusi informāciju par pieteicējas veselības stāvokli un ārstēšanās norisi. Līdz ar to šādi pierādījumi lietā nav izmantojami.

[2.10] Lēmums satur nepatiesu informāciju, proti, Lēmumā norādīts, ka 2013. gada 5. decembra lēmuma Nr. 298739 pārsūdzēšanas termiņš ir 2014. gada 13. janvāris un līdz ar to ir iespējams izskatīt pieteicējas iesniegumu par Atzinuma atcelšanu, tomēr iestāde nav norādījusi, ka uz Lēmuma pieņemšanas dienu bija zināms, ka 2013. gada 5. decembra lēmums Nr. 298739 ir pārsūdzēts tiesā un ierosināta lieta.

[2.11] Būvvalde, ierosinot lietu tikai pēc pieteicējas iesnieguma saņemšanas Būvvaldē, nevis ar Atzinuma sastādīšanas brīdi, nav rīkojusies tiesiski.

[3] Atbildētāja tiesai sniegtajā rakstveida paskaidrojumā pieteikumu neatzīst, pamatojoties uz Lēmumā norādītajiem apsvērumiem *(lietas 12.-13. lapa)*, papildus norādot turpmāk minētus argumentus.

[3.1] No fotofiksācijām redzams, ka uzbūvētas jaunas būves norobežojošas konstrukcijas – vieglbetona bloku mūris un daļēji saglabājušās arī nojaucamā šķūņa konstrukcijas un jumta segums. Tādējādi secināms, ka veca šķūņa iekšpusē tiek būvēta jauna būve.

[3.2] Pieteicēja no apsekošanas izvairījās, sākotnēji aizbildinoties ar veselības stāvokli, pēc tam klaji ignorējot Būvvaldes aicinājumus, kaut gan tieši pieteicējas interesēs bija ļaut Būvvaldes speciālistiem apsekot būvobjektu, tādējādi kliedējot šaubas par gāzbetona bloku veidojuma savienojumu ar zemi. Pieteicējai bija pienākums nodrošināt būvinspektora un būvinženiera nokļūšanu būvobjektā, nevis radīt šķēršļus šo speciālistu tiesību realizēšanai un pienākuma izpildīšanai saskaņā ar Būvniecības likuma 7. panta pirmās daļas 4. punktu un 30. panta pirmo daļu.

[3.3] Tā kā pieteicējas rīcības dēļ nebija iespējams apsekot būvobjekta teritoriju, tika pieņemts lēmums par pieteicējas iesnieguma par Atzinuma atcelšanu izskatīšanas atlikšanu līdz 2014. gada 3. janvārim.

[3.4] Būvvalde, pieprasot informāciju no pieteicējas ģimenes ārsta, ir ievērojusi Fizisko personu datu aizsardzības likuma prasības, jo tika pieprasīts sniegt informāciju par pieteicējas veselības stāvokli tādā veidā, lai netiktu izpausti sensitīvie dati. Minētais bija nepieciešams, lai varētu secināt par objektīviem iemesliem pieteicējas nespējai nodrošināt Būvvaldes darbinieku iekļūšanu būvobjektā.

[3.5] Atbildētāja piekrīt, ka 2013. gada 5. decembra lēmums Nr. 298739 tika pārsūdzēts tiesā, taču ar Administratīvās rajona tiesas 2014. gada 18. februāra lēmumu tiesvedība sūdzības lietā izbeigta.

[3.6] Būvvalde nenoliedz faktu, ka 2013. gada 23. augusta Pārbaudes atzinums Nr. 323/13 pieteicējai netika izsūtīts, taču konkrētajā gadījumā tam nav izšķirošas nozīmes, proti, šis dokuments kalpo Būvinspekcijai kontrolei par virzību vienā no objektiem.

[3.7] Apstāklis, ka Būvvalde ierosināja lietu tikai pēc pieteicējas iesnieguma saņemšanas, nav atzīstams par nozīmīgu, jo izšķiroša nozīme ir tikai tajā apstāklī, vai iestāde savlaicīgi pieņem lēmumu, kā atskaites punktu ievērojot iesnieguma saņemšanas dienu. Gadījumā, ja tiesa atzīst, ka pieļauts procesuāls pārkāpumu, Būvvaldes ieskatā, tas nekādā veidā nevarēja ietekmēt Lēmumu pēc būtības.

[4] Tiesas sēdē pieteicējas pārstāve uzturēja pieteikumu, pamatojoties uz tajā norādītajiem apsvērumiem.

[5] Atbildētājas pārstāve tiesas sēdē pieteikumu neatzina, pamatojoties uz Lēmumā un paskaidrojumā ietverto argumentu pamata.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus kopsakarā ar lietas dalībnieku paskaidrojumiem, secina, ka pieteikums ir noraidāms.

[7] Tiesa no lietas materiāliem konstatē turpmāk norādītus lietas izskatīšanai nozīmīgus faktiskos apstākļus.

[7.1] 1999. gada 16. martā Būvvalde akceptējusi būvprojektu „Individuālās dzīvojamās ēkas rekonstrukcija /adrese/" (turpmāk – Būvprojekts) *(lietas 68.-84. lapa)*.

Atbilstoši Būvprojektam Būvvalde akceptējusi šādu būvdarbu veikšanu: 1) dzīvojamās mājas rekonstrukcija; 2) garāžas un katlu telpas piebūve dzīvojamās mājas ziemeļu galā; 3) esošās saimniecības ēkas remontdarbi un fasādes apdares darbi; 4) ēkas (šķūņa), kas atrodas ārpus pieteicējas zemes gabala robežas, nojaukšana.

Pārbaudot Valsts zemes dienesta informatīvajā sistēmā esošos datus, tiesa konstatē, ka pēc kadastrālās uzmērīšanas 2005. gada 5. oktobrī, strīdus šķūņa ārsienu materiāls ir kokmateriāli, būves fiziskais stāvoklis (nolietojums) 75 %. Šķūņa mazākā daļa atrodas uz pieteicējai piederošās nekustamā īpašuma /adrese A/, zemes vienības (kadastra apzīmējums /numurs A/), savukārt tā lielākā daļa atrodas uz pašvaldībai piekritīgās zemes vienības (kadastra apzīmējums /numurs B/), kas paredzēta ceļiem.

[7.2] 2000. gada 29. septembrī pieteicējai izsniegta būvatļauja Nr. 233/00 dzīvojamās ēkas rekonstrukcijai /adrese/. Būvatļaujas derīguma termiņš pēc pieteicējas lūgumiem vairākkārtīgi ticis pagarināts. Pēdējo reizi Būvatļauja dzīvojamās ēkas rekonstrukcijai un šķūņa (/numurs/) nojaukšanai pagarināta 2012. gada 1. jūnijā, nosakot Būvatļaujas derīguma termiņu līdz 2013.gada 1.jūnijam *(lietas 47.-62.lapa)*.

[7.3] 2013. gada 3. jūnija vēstulē Nr. 286843/1.-33./286384 Būvinspekcijas vadītāja p.i. informējusi pieteicēju, ka Būvatļaujas pagarināšanai nepieciešams precizēt Būvprojektā paredzētā šķūņa (/numurs/) nojaukšanas termiņu, ko pieteicēja nav norādījusi 2013. gada 27. maija iesniegumā par Būvatļaujas termiņa pagarināšanu *(lietas 64., 65. lapa)*.

[7.4] 2013. gada 23. augustā Būvvalde sastādījusi Pārbaudes atzinumu Nr. 323/13 par 2013. gada 21. augustā veikto pārbaudi. Šajā atzinumā konstatēts, ka patvaļīgie būvdarbi ir turpināti, proti, pabeigta fasāžu apdare un ieklāts jumta segums, un norādīts, ka pārbaudes laikā pieteicēja atradās mājās, atvēra dzīvojamās mājas durvis, taču Būvvaldes darbiniekiem neatļāva ieiet īpašumā, lai uz vietas varētu apskatīt palīgēku. Tāpat norādīts, ka sarunas laikā pieteicēja nenoliedza, ka būvdarbi tiek turpināti, paskaidrojot, ka vēlējusies uzlabot esošā šķūņa tehnisko un vizuālo stāvokli un ir gatava risināt jautājumu pašvaldībā par /adrese/ ielas daļas nomas tiesību sakārtošanu *(lietas 25. lapa)*.

[7.5] Būvvalde pēc Atzinuma izdošanas vairākkārtīgi informējusi pieteicēju par nepieciešamību iekļūt nekustamajā īpašumā /adrese B/, lai novērtētu situāciju par veiktajiem darbiem Būvobjektā dabā *(lietas 30., 35., 37. lapa)*. Pieteicēja, atbildot uz Būvvaldes aicinājumiem, informējusi, ka veselības stāvokļa dēļ viņai nav iespējams nodrošināt Būvvaldes speciālistu nokļūšanu Būvobjektā *(lietas 27.-28., 31., 36., 38. lapa)*.

[8] Lietā ir strīds par to, vai ar Atzinumu noteiktais pienākums pieteicējai pārtraukt būvdarbus noteikts pamatoti.

[9] Atbilstoši likuma „Par pašvaldībām" 15. panta pirmās daļas 14. punktam viena no pašvaldības autonomajām funkcijām ir nodrošināt savas

administratīvās teritorijas būvniecības procesa tiesiskumu. Arī Būvniecības likuma 7. panta pirmās daļas 4. punkts paredz, ka vietējo pašvaldību kompetencē ir kontrolēt, kā būvniecības dalībnieki ievēro šā likuma un citu būvniecību reglamentējošo normatīvo aktu prasības, un nodrošināt būvniecības procesa tiesiskumu savā administratīvajā teritorijā.

Saskaņā ar Būvniecības likuma 30. panta pirmo daļu būvinspektoram ir tiesības apskatīt un pārbaudīt būves, ieiet tajās, apsekot tās, pieprasīt paskaidrojumus un Vispārīgajos būvnoteikumos paredzētos dokumentus, kā arī lūgt uz būvuzņēmēja vai būvētāja rēķina atbrīvot telpas, padarot tās pieejamas, un atsegt būvju daļas, lai varētu pārbaudīt uzbūvēto konstrukciju, ja konstatētas nedrošuma pazīmes.

Minētā panta otrā daļa noteic, ka par katru pārbaudi būvinspektors dod atzinumu un, ja nepieciešams, arī norādījumus par to, kā novēršami pārkāpumi.

Atbilstoši Būvniecības likuma 30. panta ceturtajai daļai, ja būvniecība notiek bez būvatļaujas vai neatbilst akceptētajam būvprojektam, būvinspektors uzdod nekavējoties pārtraukt būvdarbus līdz attiecīgās pašvaldības pieņemtā lēmuma izpildei.

Tādējādi secināms, ka Būvvaldes Būvinspekcijas darbiniekiem, proti, būvinspektoriem ir tiesības Liepājas pilsētā apskatīt un pārbaudīt būves, lai pārliecinātos, vai tiek ievēroti un netiek pārkāpti būvniecību reglamentējošie normatīvie akti.

Arī konkrētajā gadījumā tiesa nekonstatē nepamatotu rīcību no būvinspektoru puses, 2013. gada 3. jūlijā apskatot pieteicējas īpašumu, lai pārliecinātos, vai tajā notiek būvdarbi, zinot, ka Būvvaldes izsniegtās Būvatļaujas derīguma termiņš bija beidzies. Tāpat tiesai nav pamata apšaubīt būvinspektoru veiktās fotofiksācijas, proti, nav pamata atzīt tās par falsificētām. Būvinspektoriem ir speciālas zināšanas, lai spētu secināt, vai notiek būvdarbi. Turklāt, ja pieteicējai Būvatļauja bija izsniegta šķūņa nojaukšanai, tad, tiesas ieskatā, ir samērā vienkārši konstatēt, vai ēka tiek nojaukta vai tiek veikta jauna būvniecība.

Tiesa arī nepiekrīt pieteicējas argumentiem, ka pieteicējas nekustamajam īpašumam apkārt esošais žogs liedz saskatīt teritorijā notiekošo. Tiesai, pārzinot konkrēto apkārtni, nerodas šaubas, ka fotogrāfijas veiktas no Piejūras slimnīcas teritorijas, kurā brīvi var iekļūt no Dārtas ielas puses, un no slimnīcas pagalma bez piepūles var redzēt aiz žoga uzcelto būvi, kas šobrīd uz lietas izskatīšanas brīdi izskatās jau pilnībā pabeigta.

Tā kā būvinspektori konstatējuši, ka tiek veikti būvdarbi, kas neatbilst akceptētajam Būvprojektam, kas savukārt uzskatāmi par patvaļīgu būvniecību, pamatoti nolemts, ka tie ir pārtraucami. Uzdot pārtraukt būvdarbus šādā gadījumā būvinspektorus pilnvaro iepriekš citētā norma Būvniecības likuma 30. panta ceturtajā daļā.

Jāņem vērā, ka šādam būvinspektoru saskaņā ar Būvniecības likuma 30. panta ceturto daļu pieņemtam lēmumam ir pagaidu raksturs, kas secināms jau no pašas normas, proti, tas ir spēkā līdz brīdim, kad pašvaldība pieņēmusi lēmumu par patvaļīgās būvniecības radīto seku novēršanu. Līdz ar to Atzinums ir spēkā tikai līdz pašvaldības lēmuma pieņemšanai.

Konkrētajā gadījumā Atzinums vēl joprojām uzskatāms par spēkā esošu, jo pašvaldības lēmums konkrētajā lietā nav pieņemts. Tiesas ieskatā, ar šāda pašvaldība lēmuma pieņemšanu gan nebūtu jākavējas, sevišķi ņemot vērā Atzinuma pagaidu raksturu.

[10] Tā kā Atzinumu pieņēmusi tam pilnvarota iestāde, konstatējot, ka pieteicējai piederošā nekustamajā īpašumā tiek veikti būvdarbi, kas neatbilst akceptētajam Būvprojektam, turklāt Būvatļaujas derīguma termiņš ir beidzies un nav ticis pagarināts, ar Lēmumu pamatoti Atzinums atstāts negrozīts.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 81. panta piekto daļu apstrīdētais administratīvais akts iegūst savu galīgo noformējumu tādā veidā, kādā tas noformēts lēmumā par apstrīdēto administratīvo aktu. Šādā veidā tas ir izpildāms un to var pārsūdzēt tiesā.

Tādējādi pēc administratīvā akta – Atzinuma – apstrīdēšanas augstāka iestāde – Būvvalde – izskata lietu vēlreiz pēc būtības, lai pārliecinātos, vai zemākas iestādes pieņemtais administratīvais akts ir tiesisks un vai nav pamata tā atcelšanai vai, piemēram, grozīšanai.

Tādējādi augstākā iestāde var iegūt arī vēl citus papildu pierādījumus, lai pārliecinātos par zemākās iestādes izdotā administratīvā akta pamatotību, kā arī papildināt zemāka administratīvā akta motivāciju.

[11] Administratīvā procesa likuma 57. pants paredz, ka iestāde, kurai lieta ir piekritīga, ierosina administratīvo lietu, ja tai kļūst zināmi fakti, uz kuriem pamatojoties saskaņā ar tiesību normām ir jāizdod vai var tikt izdots attiecīgs administratīvais akts, kā arī tad, ja iestādei ir pamats uzskatīt, ka šādi fakti varētu būt.

Iestāde administratīvo lietu pēc savas iniciatīvas ierosina tad, ja tai kļūst zināmi fakti, uz kuriem pamatojoties, ir jāizdod vai var tikt izdots administratīvais akts. Jāņem vērā, ka tādos gadījumos, kad no tiesību normām izriet, ka, konstatējot noteiktus faktus, iestādei ir jāizdod administratīvais akts, tad iestādei nav jāizdara apsvērumi par administratīvās lietas ierosināšanas lietderību – lieta ir jāierosina (*I.Višķere 57. panta komentārs. Grām.: Administratīvā procesa likuma komentāri. A un B daļa. Dr.iur. J.Briedes zinātniskajā redakcijā. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2013, 549. lpp.)*.

Tā konkrētajā gadījumā, būvinspektoriem pārbaudē konstatējot, ka notiek patvaļīga būvniecība, atbilstoši Būvniecības likuma 30. panta ceturtajā daļā noteiktajam bija pienākums izdot Atzinumu.

Tādējādi lietas ierosināšana par patvaļīgas būvniecības konstatēšanu konkrētajā gadījumā notika pēc iestādes iniciatīvas, secinot, ka jāizdod Atzinums.

Administratīvās lietas ierosināšanai iestādē atšķirībā no lietas ierosināšanas tiesā Administratīvā procesa likumā nav noteikta konkrēta forma. Tādējādi administratīvo lietu var ierosināt, gan par ierosināšanu sagatavojot atsevišķu lēmumu, gan ar rezolūciju (piemēram, uz privātpersonas iesnieguma iestādes vadītājs raksta rezolūciju „ierosināt administratīvo lietu"), gan ar konkludentām darbībām – proti, iestādei uzsākot iesnieguma izskatīšanu (*I.Višķere 57. panta komentārs. Grām.: Administratīvā procesa likuma komentāri. A un B daļa. Dr.iur. J.Briedes zinātniskajā redakcijā. – Rīga: Tiesu namu aģentūra, 2013, 530. lpp.)*.

Šajā gadījumā administratīvā lieta ierosināta ar konkludentām darbībām – secinot, ka jāizdod Atzinums un to izdodot.

Līdz ar to pieteicējas arguments, ka iestāde nebija ierosinājusi administratīvo lietu ar Atzinuma izdošanu, nav pamatots.

[12] Administratīvā procesa likuma 64. panta pirmā daļa paredz, ka administratīvais akts jāizdod viena mēneša laikā, ja administratīvā lieta ierosināta uz iesnieguma pamata.

Apstrīdēšanas iesniegums par Atzinumu no pieteicējas Būvvaldē saņemts 2013. gada 2. septembrī, tādējādi administratīvā lieta par Atzinuma apstrīdēšanu varēja tikt ierosināta tikai 2013. gada 2. septembrī, jo saskaņā ar minēto normu atskaites brīdis ir iesnieguma saņemšana.

Administratīvā procesa likuma 64.panta otrā daļa atļauj viena mēneša termiņu pagarināt līdz četriem mēnešiem, ja objektīvu iemeslu dēļ viena mēneša termiņu nav iespējams ievērot.

Tādējādi pēdējā diena Lēmuma pieņemšanai, ņemot vērā Administratīvā procesa likuma 64. panta otro daļu, bija 2014. gada 2. janvāris.

Būvvalde ar 2013. gada 2. oktobra lēmumu Nr. 632 pagarinājusi Lēmuma izdošanas termiņu līdz 2014. gada 3. janvārim, proti, pārsniedzot vienu dienu no maksimāli pieļaujamā termiņa.

Administratīvā procesa likuma 43. panta pirmā daļa noteic, ka termiņam, kuru skaita mēnešos, pēdējā diena ir termiņa pēdējā mēneša attiecīgais

datums. Ar jēdzienu „attiecīgais datums" ir apzīmēts tas datums vai notikums, kurš noteic termiņa sākumu *(sk. Augstākās tiesas 2008. gada 12. decembra lēmuma lietā Nr. SKA-872/2008 13. punktu)*.

Turklāt Lēmums nav pieņemts arī Būvvaldes noteiktajā maksimālajā termiņā 2014. gada 3. janvārī, bet gan tikai 2014. gada 22. janvārī, tādējādi kopumā par 20 dienām novēloti pieņemot Lēmumu.

Līdz ar to tiesai jāizvērtē, vai Būvvalde pamatoti pagarināja Lēmuma izdošanas termiņu, proti, vai tam bija objektīvi iemesli, kā arī tas, vai Lēmuma novēlota izdošana konkrētajā gadījumā ir atzīstama par būtisku procesuālu pārkāpumu.

[12.1] No lietas materiāliem secināms, ka galvenais iemesls Lēmuma izdošanas termiņa pagarinājumam bijis tas, ka Būvvalde vēlējusies uzklausīt pieteicējas viedokli, kā arī iekļūt pieteicējas nekustamajā īpašumā, lai tuvāk apskatītu veiktos būvdarbus.

Kā redzams no lietā esošas sarakstes ar pieteicēju *(lietas 30. – 38.lapa)*, pieteicēja nav sadarbojusies ar Būvvaldi, lai tai būtu iespēja apsekot pieteicējas nekustamo īpašumu, tāpēc arī Būvvaldei bija pamats pagarināt Lēmuma izdošanas termiņu, jo, tiesas ieskatā, ja pieteicēja pati bija apgalvojusi, ka būvniecība objektā netiek veikta, tad Būvvaldei bija pamats prasīt iespēju objektu apsekot, arī iekļūstot nekustamajā īpašumā pieteicējas klātbūtnē.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 59. panta pirmo daļu, lai iegūtu nepieciešamo informāciju un panāktu tiesisku, taisnīgu un efektīvu lietas izskatīšanu, iestāde pēc iespējas dod administratīvā procesa dalībniekiem norādījumus un ieteikumus.

Konkrētajā gadījumā Būvvalde bija norādījusi gan uz nepieciešamību pieteicējai izteikt viedokli, gan lūgusi norādīt laiku, kad būtu iespējams apsekot pieteicējas nekustamo īpašumu. Tā kā pieteicēja pati nav sadarbojusies ar Būvvaldi un norādījusi, ka veselības stāvokļa dēļ nevar nodrošināt nekustamā īpašuma apsekošanu, tad tas, ka Būvvalde pagarinājusi Lēmuma pieņemšanas termiņu, lai mēģinātu kopīgi ar pieteicēju apskatīt veikto būvniecības procesu, ir bijis objektīvs pamats termiņa pagarināšanai.

Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 59. panta ceturtajai daļai procesa dalībniekam ir pienākums iesniegt pierādījumus, kas ir viņa rīcībā, un paziņot iestādei par faktiem, kas viņam ir zināmi un konkrētajā lietā varētu būt būtiski.

Tādējādi pieteicējas arguments, ka pieteicējai nav pienākums nodrošināt iestādi ar pierādījumiem, attiecīgajā situācijā nav pamatots. Ja būvinspektori bija konstatējuši patvaļīgu būvniecību un pieņēmuši Atzinumu, tad situācijā, ja pieteicēja varētu pierādīt pretējo, pieteicējas pašas interesēs bija sadarboties ar Būvvaldi un iesniegt attiecīgus pierādījumus. Konkrētajā gadījumā lietā ir tikai tādi pierādījumi, kurus ieguvusi pati Būvvalde, tai skaitā fotofiksācijas, un tiesai nav citu pierādījumu, lai secinātu, ka Būvvaldes iegūtie pierādījumi nav pamatoti.

Nenoliedzami, ka iestādes pienākums ir pamatot savu izdoto administratīvo aktu, tai skaitā arī sākotnējo, proti, Atzinumu. Konkrētajā gadījumā Atzinums arī ir pamatots ar iestādes iegūtiem pierādījumiem. Pieteicēja konkrētajā gadījumā ne Būvvaldei, ne arī tiesai nav iesniegusi pierādījumus, kas ļautu secināt, ka patvaļīga būvniecība nav notikusi. Turklāt pat tiesas sēdē pieteicēja tā arī neatbildēja uz tiesas jautājumu, vai tiek noliegts, ka būvniecība būvobjektā veikta. Pieteicējas pārstāve vien atbildēja, ka tiek noliegts, ka no fotogrāfijām nav iespējams adekvāti novērtēt situāciju, ko apliecina 2014. gada 15.septembra tiesas sēdes protokols.

Tā kā Būvvalde ir devusi pietiekami ilgu laiku pieteicējai nodrošināt pierādījumu iesniegšanu, kas apstiprinātu Atzinumā secinātā nepamatotību, kā arī devusi laiku, lai pieteicēja rastu iespēju nodrošināt sava nekustamā īpašuma apsekošanu, secināms, ka Būvvalde Lēmuma izdošanas termiņu pagarinājusi, ievērojot tieši pieteicējas intereses.

[12.2] Vērtējot to, ka Lēmums pieņemts, neievērojot četru mēnešu termiņu, tiesa atzīst, ka tas ir uzskatāms par procesuālu pārkāpumu. Tai pat laikā procesuāla pārkāpuma konstatēšana pati par sevi vienmēr nav pamats administratīvā akta atcelšanai. Procesuālu pārkāpumu gadījumā jāvērtē, vai konkrētais procesuālai pārkāpums ir tāds, kas varēja ietekmēt administratīvā akta saturu. Konkrētajā gadījumā tiesa nekonstatē, ka Lēmuma pieņemšana, nokavējot Lēmuma pieņemšanas termiņu par divdesmit dienām, ir ietekmējusi vai varēja ietekmēt Lēmuma saturu. Līdz ar to šāds procesuāls pārkāpums nav atzīstams par tik būtisku, lai tādēļ Lēmumu kopumā atzītu par prettiesisku un atceltu.

[13] Tas, ka Būvvalde pieprasījusi ziņas no pieteicējas ģimenes ārstes, konkrētajā gadījumā nav uzskatāms par Fizisko personu datu aizsardzības likuma pārkāpumu, turklāt Būvvalde pat savā vēstulē ģimenes ārstei ir uzsvērusi, ka tai nav nepieciešami sensitīvi dati par pieteicēju, bet gan tikai informācija, vai pieteicējas veselības stāvoklis ir tāds, kas ilgstoši liedz nodrošināt Būvvaldes darbinieku iekļūšanu pieteicējas nekustamajā īpašumā.

[14] Tāpat tiesai nav neviena objektīva pamata atzīt kādu no lietā esošajām Būvvaldes iesniegtajām fotofiksācijām par viltotu. Tiesai arī nav pamata uzskatīt, ka 2013. gada 23. augusta Pārbaudes atzinums Nr. 323/13 būtu viltots tikai tāpēc, ka tas nav bijis nosūtīts pieteicējai. No konkrētā atzinums satura ir secināms, ka tas primāri ir bijis nepieciešams Būvvaldei, lai pārliecinātos, ka Atzinumā uzdotais netiek ievērots.

[15] No lietā esošajiem pierādījumiem un lietas dalībnieku sniegtajiem paskaidrojumiem to savstarpējā kopsakarā neapstiprinās pieteicējas izteiktais pieņēmums, ka būvobjektā vienkārši izvietoti būvmateriāli, nevis notikusi būvniecība. Tieši pretēji ar lietas materiāliem kopumā ir apstiprinājies, ka Atzinumā pamatoti konstatēta patvaļīga būvniecība, kuru uzdots pārtraukt. Līdz ar to tiesai nav pamata Lēmuma atcelšanai.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251. pantu un 289.-291. pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt /pers. D/ pieteikumu par Liepājas pilsētas Būvvaldes vadītājas 2014. gada 22. janvāra lēmuma Nr. 37 „Par 2013. gada 3. jūlija Pārbaudes atzinuma Nr. 261/13 apstrīdēšanu" atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt apelācijas kārtībā Administratīvajā apgabaltiesā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Liepājas tiesu namā.

Spriedums sastādīts 2014. gada 6. oktobrī.

Tiesnese K.Brokane